

Arrest

nr. 308 562 van 20 juni 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 7 mei 2024, ingediend overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gezien de aanvullende nota van de verzoekende partij van 14 mei 2024, ingediend overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet .

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat J. DIENI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, [T.K.M.A.], verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, 35 jaar oud te zijn, etnisch Pashtoun te zijn en, een niet praktiserend, soennitisch moslim te zijn. U bent geboren in Shalatak, een dorp in de Afghaanse provincie Laghman. Uw moeder, echtgenote en drie kinderen wonen momenteel in Jalalabad.

In 2004 kreeg u problemen met de taliban omdat uw broer [H.K.], die werkte voor commandant [E.], ervoor gezorgd had dat drie gewonde talibanstrijders gearresteerd werden door de Amerikanen. De taliban beschuldigden jullie van spionnen te zijn en [H.K.] besloot toen om niet langer naar huis te komen. Op een nacht in 2005 raakte [H.K.] vermist en sindsdien vernamen jullie niks meer van hem. Uw vader zei toen tegen u dat de taliban vaak kwamen vragen naar u en er werd besloten dat u moest vertrekken. In 2006 verliet u Afghanistan en u reisde naar Londen waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. U vergat de asielprocedure omdat u een Britse vriendin had bij wie u woonde. In 2014 werd u teruggestuurd naar Afghanistan door de Britse migratiedienst. In Afghanistan keerde u niet terug naar uw dorp maar u verbleef in Mehterlam Baba, de provinciehoofdstad van Laghman. In 2015 trouwde u met Rana. Tijdens het huwelijk werd uw broer [B.], die onderweg was naar uw trouwfeest, tegengehouden door de taliban en ze vroegen hem naar u omdat ze vernomen hadden dat u terug was. Uw broer werd nerveus en begon ruzie te maken met de taliban. Vervolgens hebben de taliban Baharullah ter plekke gedood. De dag erna vernam u pas dit nieuws via iemand van het dorp. Uw vader sprak met u en zei dat de taliban u niet met rust zouden laten. Daarop werd besloten in 2015 om opnieuw te vertrekken uit Afghanistan. Ditmaal reisde u naar Oostenrijk waar u in 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende. U doorliep de asielprocedure in Oostenrijk maar kreeg er een negatieve beslissing en werd in 2018 gedeporteerd naar Afghanistan. U leefde toen ondergedoken in de stad Jalalabad, van de Afghaanse provincie Nangarhar, en ging ook nog twee keer naar Mehterlam voor uw taskara en om uw moeder eens te bezoeken. Toen uw moeder u bezocht in Mehterlam hebben spionnen van de taliban jullie samen gezien en zo kwamen de taliban te weten dat u terug in Afghanistan was. De taliban namen vervolgens uw vader mee naar het district Alishang en ze ondervroegen hem over u. Uw vader gaf aan niks te weten over u en hij werd geslagen door de taliban. Uw vader werd drie dagen vastgehouden door de taliban maar na bemiddeling door de dorpsouderen werd hij vrijgelaten. Uw vader vertelde u na zijn vrijlaten dat de taliban erg wreed waren en u niet in leven zouden laten. U besloot opnieuw om te vertrekken uit Afghanistan en kort na uw vertrek overleed uw vader ten gevolge van de slagen die hij gekregen had.

U verliet Afghanistan in het jaar 2020 en reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Tsjechië en Duitsland naar België waar u op 9 maart 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende (VIB).

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat ze u beschouwen als een spion die de Amerikanen hielp. Daarnaast hebt u ook een vrees jegens de taliban en dorpelingen vanwege het gegeven dat u vreemd geworden bent aan de Afghaanse cultuur. U stelt meer dan zestien jaar gewend geweest te zijn aan de cultuur van het westen en zelfs niks te kennen van de religie in Afghanistan.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: Uw originele taskara (= Afghaans identiteitsbewijs), een kopie van uw paspoort, de originele deportatiedocumenten van Oostenrijk, fotokopieën van documenten toen u in de Tsjechische gevangenis zat en een origineel attest van een inburgeringscursus die u in België voltooid hebt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS) kan niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico, op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de taliban omdat ze u beschouwen als een spion die de Amerikanen hielp. Daarnaast vreest u ook de taliban en Afghaanse bevolking omdat u vreemd geworden zou zijn aan de Afghaanse cultuur. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u Afghanistan in 2006 verliet en naar het Verenigd Koninkrijk reisde waar u asiel vroeg maar klaarblijkelijk niet erg geïnteresseerd was in het doorlopen van de procedure. Zo vergat u er alle procedures omdat u vriendin had. Nochtans moedigde deze vriendin u aan om de procedure te doorlopen omdat u slechts één verblijfsdocument, zijnde één kaartje, had. In 2014 werd u door de migratiedienst meegenomen en teruggestuurd naar Afghanistan (CGVS, p. 5, 6). De vaststelling dat u maar liefst acht jaar in het Verenigd Koninkrijk gewoond hebt en in die tijd geen langdurig verblijfsstatuut hebt kunnen bemachtigen is frappant en wekt het vermoeden dat u, zoals u het laat uitschijnen, niet geïnteresseerd was in de procedure, hetgeen weinig ernstig is indien uw vrees gegrond was, of dat de migratiedienst van oordeel was dat uw vrees ongegrond is en dat u geen risico loopt bij terugkeer naar Afghanistan. Indien u werkelijk een risico liep bij een terugkeer naar Afghanistan dan zou het Verenigd Koninkrijk u niet teruggestuurd hebben aangezien dit ingaat tegen het nonrefoulement beginsel opgenomen in het Vluchtelingenverdrag.

Dat u in 2015 opnieuw Afghanistan verliet en vervolgens een verzoek om internationale bescherming ging indienen in Oostenrijk maar daar in eerste instantie en in tweede instantie een negatieve beslissing kreeg is weerom merkwaardig (Administratief dossier – Dublin). Indien de door u ingeroepen vrees gegrond was dan zou men u erkend hebben als vluchteling en al zeker niet teruggestuurd hebben naar Afghanistan, waar het volgens uw bewering onveilig is voor u omdat de taliban u zoeken en hiervoor over lijken gaan (CGVS, p. 11-12). Oostenrijk wordt immers gezien als een veilig land waarvan verwacht kan worden dat hun oordeel over uw zaak volledig en correct gebeurd is, er zijn ook mogelijkheden om in beroep te gaan. Het Commissariaat-generaal is dan ook van mening dat voorgaande vaststellingen reeds op ernstige wijze afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Naast de beslissingen van Oostenrijk en het Verenigd Koninkrijk zijn er nog andere elementen die de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling zetten. Zo legt u heel wat strijdige verklaringen af doorheen uw asielprocedure. Om te beginnen mag het onder meer vreemd heten dat u bij DVZ liet optekenen dat u tot 2006 een landbouwer was in Afghanistan (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 12). Op het CGVS liet u nochtans optekenen dat u een soort lijfwacht was voor de provinciale politiecommandant van Laghman, genaamd [E.], en verder nooit een andere job gehad heeft in Afghanistan (CGVS, p. 8). Aangezien dit antwoord niet te rijmen valt met het gegeven dat u een landbouwer was werd u hiermee geconfronteerd en toen veranderde u uw verklaring door te zeggen dat het eigenlijk uw broer was die de lijfwacht was van [E.] maar dat u soms informatie over de taliban doorgaf aan hen (CGVS, p. 8). Het raakt kant noch wal dat u het ene moment stelt de lijfwacht van de provinciale politiecommandant geweest te zijn om vervolgens te stellen dat uw broer dit eigenlijk was. Er kan immers verwacht worden dat u hierover consistente verklaringen aflegt. Uit uw verklaringen blijkt immers dat jij en jouw broer problemen gekregen hebben door jullie samenwerking met commandant [E.] (CGVS, p. 8, 11). Bijgevolg kan verwacht worden dat u melding zou maken van uw spionageactiviteiten bij DVZ indien dit overeenstemt met de werkelijkheid, in casu quod non.

Voorts mag het ten stelligste verbazen dat uw beweerde problemen eigenlijk al begonnen in 2004 maar dat u tegelijkertijd niks van bewijsstukken kan voorleggen ter staving van deze problemen (CGVS, p. 8, 14). Zo mag het bijvoorbeeld vreemd heten dat er niks bestaat van documenten of foto's waarmee u kan aantonen dat jouw broer [H.K.] werkte voor commandant [E.] (CGVS, p. 10).

In lijn met het voorgaande mag het tevens vreemd heten dat u bij DVZ te verstaan gaf dat drie gewonde talibanstrijders naar uw huis gebracht waren en dat deze de volgende dag gearresteerd werden door de Amerikanen. Later zouden jullie een dreigbrief van de taliban ontvangen hebben waarin geschreven was dat jullie aan de kant van de Amerikanen stonden en dat jullie hen hielpen om de strijders te laten arresteren (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Op het CGVS schetste u de situatie weliswaar op een andere manier. Zo zouden de gewonde talibanstrijders zich niet in jullie huis bevonden hebben maar jullie zouden hen wel aangegeven hebben bij de Amerikanen (CGVS, p. 12-13). Het hoeft geen betoog dat er toch wel een wezenlijk verschil tussen deze verklaringen zit. Alsook is het weinig logisch dat er helemaal geen sprake meer is van een dreigbrief. Nochtans zou een dreigbrief kunnen dienen als een stavingstuk ter ondersteuning van uw verklaringen en beweerde problemen.

Uw incoherente verklaringen over de gebeurtenissen in 2004 of 2005, het gebrek aan bewijzen ter staving van deze gebeurtenissen en de tegenstrijdigheid omtrent uw beweerde activiteiten in Afghanistan doen op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van de problemen die zich in 2004/2005 voorgedaan zouden hebben. Tevens doet deze vaststelling afbreuk aan de geloofwaardigheid van de problemen die zich voorgedaan zouden hebben na 2005. Zo vloeien al uw problemen voort uit de gebeurtenissen die zich in 2004/2005 afgespeeld zouden hebben (CGVS, p. 11-12).

Daarenboven bent u er ook niet in geslaagd om eenduidige verklaringen af te leggen over wat zich afgespeeld heeft in Afghanistan nadat u teruggestuurd werd uit het Verenigd Koninkrijk. Zo hebt u tweemaal

verklaard bij DVZ dat u in 2014 teruggekeerd was naar uw geboortedorp Shalatak (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 10; Vragenlijst CGVS, 3.5). Dat u teruggekeerd bent naar uw geboortedorp, waar u volgens uw verklaringen problemen gekregen had, raakt kant noch wal aangezien dit op geen enkele wijze te rijmen valt met de door jou ingeroepen vrees. Er kan immers verwacht worden dat u niet vrijwillig terugkeert naar de plek waarvan u er diende weg te vluchten omdat uw leven er in gevaar was. Echter verklaarde u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat men neergeschreven had bij DVZ dat u teruggekeerd was naar uw dorp Shalatak maar u stelt dat dit niet het geval was (CGVS, p. 3). Nochtans is het weinig logisch dat u letterlijk verklaarde dat u tussen 2014 en 2015 in Shalatak en Jalalabad gewoond hebt terwijl u nu beweert dat dit niet zo was (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 10). Sterker nog, u verklaart in 2014 en 2015 in Mehterlam Baba gewoond te hebben, de provinciestad van Laghman (CGVS, p. 5). Dat u het ene moment stelt in uw geboortedorp en Jalalabad gewoond te hebben om later te verstaan te geven dat u daar helemaal niet gewoond hebt in 2014 en 2015 is zeer onlogisch. Wat er ook van zij, de vaststelling dat u niet consistent kan zijn over uw verblijfsplaatsen in Afghanistan is nefast voor uw algehele geloofwaardigheid.

Voorts legde u ook erg strijdige verklaringen af over het trouwfeest dat plaatsgevonden zou hebben in Afghanistan. Zo verklaarde u bij DVZ dat er vele verschillende mensen naar uw trouwfeest, dat plaatsvond in 2014 (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 14), gekomen zijn waardoor de taliban te weten kwamen dat u teruggekeerd was. In 2015 hebben de taliban toen uw broer [B.] ontvoerd en gedood (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Echter stelde u de situatie op het CGVS helemaal anders voor. Zo gaf u op het CGVS te verstaan dat uw trouw een simpel feest was en dat uw broer van het dorp (Shalatak) naar het feest moest komen. Toen uw broer onderweg was naar uw trouwfeest werd hij door de taliban tegengehouden en de taliban zeiden tegen hem dat u was teruggekeerd en ze vroegen hem waar u was. Uw broer werd toen nerveus en begon ruzie te maken waarna de taliban hem onmiddellijk ter plekke gedood hebben. Het nieuws omtrent de dood van uw broer vernam u na het huwelijksfeest (CGVS, p. 5). U dient er op gewezen te worden dat het weinig ernstig is dat u zo een strijdige verklaringen aflegt over wat met uw broer [B.] gebeurd is. Er kan immers verwacht worden dat u eenduidige verklaringen aflegt over onder welke omstandigheden uw broer overleden en is wanneer hij overleden is, temeer blijkt dat zijn dood gelinkt is aan het gegeven dat de taliban jou zochten. Het houdt trouwens allesbehalve steek dat u het ene moment laat optekenen dat de taliban te weten kwamen dat u terug in het land was omwille van uw trouwfeest om dan later te stellen dat de taliban het klaarblijkelijk al voor uw trouwfeest wisten. Dergelijke tegenstrijdige verklaringen zorgen ervoor dat er weinig tot geen geloof gehecht kan worden aan deze door u geschetste situatie. Er kan immers verwacht worden dat dergelijke gebeurtenissen in uw geheugen gegrift staan indien deze overeenstemmen met de werkelijkheid, in casu quod non.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen op het CGVS dat u nog één jaar in Afghanistan bent gebleven na de dood van uw broer. Zo bent u gehuwd in 2014 en pas opnieuw vertrokken uit Afghanistan in 2015 (CGVS, p. 5; Administratief dossier – Verklaring DVZ, 14). Dat u nog één jaar in Afghanistan kon blijven wonen terwijl de taliban wisten dat u er terug aanwezig was is weinig logisch en valt niet te rijmen met de door u ingeroepen vrees.

Voorts mag het eveneens ten stelligste verbazen dat u er niet in geslaagd bent om consistent te zijn over wanneer uw vader gestorven is. Zo liet u bij DVZ optekenen dat uw vader overleed in 2016 (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 13). Op het CGVS verklaarde u echter dat uw vader stierf in 2020 (CGVS, p. 14).

Naast al uw strijdige verklaringen stelt het CGVS zich ook ernstige vragen omtrent uw verklaringen met betrekking tot het gedrag dat de taliban telkens gesteld zouden hebben. Zo is het zeer onlogisch dat wanneer de taliban ontdekten dat u terug in Afghanistan was ze telkens achter uw familieleden aangingen om naar u te vragen (CGVS, p. 12). Op deze manier werd u, het werkelijke doelwit van de taliban, telkens gewaarschuwd en kon u opnieuw wegvluchten uit Afghanistan. Het zou dan ook logischer geweest zijn mochten de taliban u proberen te klissen zonder dat u reeds gewaarschuwd was op voorhand.

Bovendien is het weinig logisch dat de taliban uw familie telkens lastigvallen wanneer ze merken dat u terug bent maar daarna verder niks doen. Zo blijkt dat de taliban na uw laatste vertrek verder niks gedaan hebben jegens uw familieleden. Nochtans kan verwacht worden dat de taliban niet zouden rusten totdat ze u vonden (CGVS, p. 14). Daarenboven kunnen de taliban onmogelijk weten dat u Afghanistan opnieuw verlaten hebt aangezien ze niet verder gezocht hebben naar u. Deze door u geschetste situatie komt weinig realistisch over en zet de ongeloofwaardigheid van uw relaas nogmaals in de verf.

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding incoherente, tegenstrijdige en weinig plausible verklaringen aflegde, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de afwezigheid van documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet toe enig geloof te hechten aan uw asielerlaas.

Wat uw bewering betreft, waar u stelt als een ongelovige beschouwd te zullen worden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat dit niet weet te overtuigen. U stelt meer dan zestien jaar gewoon te zijn aan de

cultuur van het westen en daardoor vreemd geworden te zijn aan de cultuur van Afghanistan (CGVS, p. 15). Dit is echter een blote bewering die u niet in concreto aannemelijk maakt. Zo blijkt immers dat u na acht jaar in Londen gewoond te hebben nog kon terugkeren naar Afghanistan en er onmiddellijk een religieus huwelijk kon voltrekken (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 10 & 14). Het is weinig aannemelijk dat als men u werkelijk als een ongelovige en vervreemd persoon beschouwt dat u er een religieus huwelijk zou kunnen voltrekken. Ook blijkt dat u na uw tijd in Oostenrijk nog twee jaar in Afghanistan kon leven zonder geloofwaardige problemen gekend te hebben. Indien u werkelijk vervreemd was van de Afghaanse cultuur dan zou u hierdoor zeker en vast bepaalde problemen gekend hebben (CGVS, p. 15). Voorts mag het de nodige verbazing wekken dat u bij DVZ geen enkele melding maakte van het gegeven dat de taliban u als een ongelovige zouden beschouwen vanwege uw lang verblijf in het Westen. Dit doet dan ook vermoeden dat dit een post-factum verzinsel is in een misleidende poging om alsnog een vrees bij terugkeer aannemelijk te maken. Dat u trouwens niet praktiseert in België is geen reden waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan (CGVS, p. 8). Deelnemen aan de religieuze beleving in Afghanistan zit ingebed in het dagdagelijks leven waardoor aangenomen kan worden dat u dit terug zal oppikken zodra u terug in Afghanistan bent. U toont immers op geen enkele manier aan dat uw gedrag in België deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om

internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De overige documenten die u neerlegt zijn niet bij machte om de door het CGVS bekomen appreciatie om te buigen. Zo zijn uw taskara en paspoort indicaties van uw identiteit en nationaliteit, dewelke in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. De deportatiebrief van Oostenrijk en het document van Tsjechië staven uw reisroute en verzoek in Oostenrijk, hetgeen evenmin betwist wordt. Het attest van de inburgeringscursus die u voltooid hebt staat los van de door u ingeroepen vrees, noch toont u hiermee aan dat u dermate verwesterd bent dat u zich niet langer zou kunnen schikken naar de geldende regels in Afghanistan.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een

risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare

informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep in casu

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad moet het verzoek om internationale bescherming bij voorrang onderzoeken in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van deze wet).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en

specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.1. Verzoeker verwijst tijdens het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CG), in het verzoekschrift en tijdens de terechtzitting naar zijn zestien jaar lange verblijf in het Westen waardoor hij is gewend geraakt aan de westerse cultuur en is vervreemd van de Afghaanse cultuur. Hij haalt tevens aan dat hij geen praktiserend moslim is en dat hij geen kennis heeft van de islam en haar gebruiken waardoor hij riskeert als ongelovige te worden bestempeld door de taliban en binnen de Afghaanse gemeenschap.

3.2. Uit de landeninformatie die ter beschikking staat van de Raad blijkt het volgende:

3.2.1. De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Hibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt zij daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soenni-tische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijs-systeem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buiten-echtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, August 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 41 ev.). Verder zijn laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een gender-apartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten middelbaar in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van

de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en een baard (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 45-48 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van taliban-verantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om te worden begeleid door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 27).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate"* van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat de taliban een zeer 'soepele' bewijsstandaard hanteren. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 96).

Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale medianetwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de 'geloofsethiek en denkwijze' van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 December 2021 in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 51). In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 50-51). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij zouden worden behandeld bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 53-55; "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*", 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, "*Afghanistan – taliban's impact on the population*", June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "*Afghanistan: targeting of individuals*", August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*", 14 december 2023, p. 36). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

3.2.2. Het blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

3.3. In de EUAA "*Country Guidance*" wordt gesteld dat vervolging van personen, die onder dit profiel vallen in Afghanistan, kan plaatsvinden o.a. omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging. De Raad volgt in deze de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst (EUAA "*Country guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 21 en 72-79).

3.4. Te dezen dringt zich een toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging op ingevolge verzoekers langdurig verblijf in Europa.

Het is immers een algemeen principe dat bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus de 'vrees voor vervolging' (artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet) een toekomstgericht onderzoek vereist. Bescherming

dient niet alleen te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd.

Dit blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie die stelt: *“In dit verband moet worden vastgesteld dat in het stelsel van de richtlijn de bevoegde autoriteiten, wanneer zij overeenkomstig artikel 2, sub c, van de richtlijn beoordelen of een verzoeker een gegronde vrees heeft te worden vervolgd, zich ervan vergewissen of de gebleken omstandigheden een zodanige bedreiging voor de betrokkene vormen dat hij een gegronde vrees heeft om, gelet op zijn persoonlijke situatie, daadwerkelijk te worden vervolgd.”* (eigen onderlijning), (HvJ, 5 september 2012, Bundesrepublik Deutschland tegen Y en Z, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, § 76).

In *“The EASO Practical Guide: Qualification for international protection”* van 2018 kan worden gelezen (p. 21): *“Secondly, ‘well-founded fear’ is based on the risk assessment, which is forward-looking. Because of inherent difficulties in making a prognosis about what would happen if the applicant were to return, the risk of a subjective appreciation in this regard is high. It is, therefore, of utmost importance that the evaluation of wellfounded fear is based on an objective methodology and that it avoids speculation. [...]”*

Het ‘Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status’ (Genève, februari 2019) van UNHCR stelt (cf. § 45): *“However, the word “fear” refers not only to persons who have actually been persecuted, but also to those who wish to avoid a situation entailing the risk of persecution.”*

3.5. Verweerders beoordeling voor wat betreft (gepercipieerde) verwestering

Verweerder oordeelt in casu:

“Wat uw bewering betreft, waar u stelt als een ongelovige beschouwd te zullen worden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat dit niet weet te overtuigen. U stelt meer dan zestien jaar gewoon te zijn aan de cultuur van het westen en daardoor vreemd geworden te zijn aan de cultuur van Afghanistan (CGVS, p. 15). Dit is echter een blote bewering die u niet in concreto aannemelijk maakt. Zo blijkt immers dat u na acht jaar in Londen gewoond te hebben nog kon terugkeren naar Afghanistan en er onmiddellijk een religieus huwelijk kon voltrekken (Administratief dossier - Verklaring DVZ, 10 & 14). Het is weinig aannemelijk dat als men u werkelijk als een ongelovige en vervreemd persoon beschouwt dat u er een religieus huwelijk zou kunnen voltrekken. Ook blijkt dat u na uw tijd in Oostenrijk nog twee jaar in Afghanistan kon leven zonder geloofwaardige problemen gekend te hebben. Indien u werkelijk vervreemd was van de Afghaanse cultuur dan zou u hierdoor zeker en vast bepaalde problemen gekend hebben (CGVS, p. 15). Voorts mag het de nodige verbazing wekken dat u bij DVZ geen enkele melding maakte van het gegeven dat de taliban u als een ongelovige zouden beschouwen vanwege uw lang verblijf in het Westen. Dit doet dan ook vermoeden dat dit een post-factum verzinsel is in een misleidende poging om alsnog een vrees bij terugkeer aannemelijk te maken. Dat u trouwens niet praktiseert in België is geen reden waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan (CGVS, p. 8). Deelnemen aan de religieuze beleving in Afghanistan zit ingebed in het dagdagelijks leven waardoor aangenomen kan worden dat u dit terug zal oppikken zodra u terug in Afghanistan bent. U toont immers op geen enkele manier aan dat uw gedrag in België deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige Problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.
(...)

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De overige documenten die u neerlegt zijn niet bij machte om de door het CGVS bekomen appreciatie om te buigen. Zo zijn uw taskara en paspoort indicaties van uw identiteit en nationaliteit, dewelke in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. De deportatiebrief van Oostenrijk en het document van Tsjechië staven uw reisroute en verzoek in Oostenrijk, hetgeen evenmin betwist wordt. Het attest van de inburgeringscursus die u voltooid hebt staat los van de door u ingeroepen vrees, noch toont u hiermee aan dat u dermate verwesterd bent dat u zich niet langer zou kunnen schikken naar de geldende regels in Afghanistan”.

3.6. Verzoekers profiel

Volgens zijn niet door verweerder betwiste verklaringen, verliet verzoeker Afghanistan een eerste maal in 2006. Gelet op de gegevens in verzoekers Afghaans paspoort – die niet worden betwist door verweerder – dat hij is geboren op 21 mei 1988, was hij op dat moment ongeveer 18 jaar oud (Document 1 van inventaris documenten CG). Hij verbleef acht jaar, van 2006 tot 2014 in het Verenigd Koninkrijk. Hij vatte er een asielprocedure aan die hij niet voortzette omdat hij destijds een Britse vriendin had met wie hij tevens gedurende twee jaar samenwoonde. In 2014 werd verzoeker uitgewezen naar Afghanistan. Hij verbleef vervolgens van 2014 tot 2015 in Afghanistan. Daar huwde hij 2014 met zijn huidige echtgenote R. die momenteel in Afghanistan verblijft samen met hun twee kinderen. In 2015 vertrok verzoeker opnieuw uit Afghanistan en diende hij op 19 oktober 2015 in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek werd negatief afgesloten en verzoeker werd op 10 april 2018 gedwongen uitgewezen naar Afghanistan. Hij verbleef aldus ongeveer 2,5 jaar in Oostenrijk. In 2020 verliet verzoeker Afghanistan een derde maal. Hij diende na een reis via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Tsjechië en Duitsland op 9 maart 2022 een verzoek om internationale bescherming in België in. Dit maakt dat verzoeker de voorbije 18 jaar slechts afgerond 3 jaar in Afghanistan verbleef en de overige 15 jaar in Europa doorbracht. Zijn laatste vertrek uit Afghanistan in 2020 dateert van voor de machtsovername door de taliban.

Uit de door verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud afgelegde verklaringen met betrekking tot zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk van 2006 tot 2014 blijkt dat hij een Britse vriendin had met wie hij bijna twee jaar samenwoonde (gehoorverslag CG, p. 6). Verzoeker spendeerde een lange tijd in Londen waar hij vooral in de bouw werkte als schilder en tevens werkte in een hotel en in een carwash (gehoorverslag CG, p. 6). Dit alles wordt niet betwist door verweerder. Zoals bevestigd tijdens de terechtzitting, spreekt verzoeker Engels (gehoorverslag CG, p. 6). Verzoeker werd voorts niet specifiek bevraagd door verweerder over zijn activiteiten in Oostenrijk.

Uit de door verzoeker tijdens de terechtzitting neergelegde aanvullende nota en zijn verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CG en tevens tijdens de terechtzitting blijkt dat hij in België eerst werkte bij een chocoladefabriek en momenteel aan de slag is bij een “kipbedrijf” (gehoorverslag CG, p. 9). Via de aanvullende nota wordt een aanbevelingsbrief voorgelegd van zijn huidige werkgever P.C.O., ondertekend door zestien collega's van verzoeker. De Raad leest in deze brief opgesteld op 3 april 2024 door het afdelingshoofd van de traiteurafdeling van het bedrijf, dat verzoeker een uitstekende werkkraacht is die bij verschillende ploegen kan worden ingezet. Verzoeker wordt omschreven als “beleefd, respectvol, zeer productief, collegiaal en plichtsbewust”, iemand die zich altijd voor 100 procent inzet. Verder legt verzoeker een “certificaat van deelname” voor waaruit blijkt dat hij met succes heeft deelgenomen aan job- en taalcoaching op de werkvloer bij P.C.O. Tevens legde verzoeker bij het CG een attest voor, opgesteld door het Rode Kruis van België op 31 augustus 2022, ten bewijze van het feit dat hij een inburgeringscursus heeft gevolgd van 10 mei 2022 tot 3 juni 2022. In dit attest wordt het doel van deze cursus beschreven als volgt: “*assurer aux personnes étrangères une compréhension des nouveaux contextes économiques, sociaux, politiques, culturels et de la vie quotidienne de la Wallonie et de la Belgique, leur apporter des informations pratiques pertinentes et favoriser leur participation à la société.*” (vrij vertaald: “vreemdelingen inzicht geven in de nieuwe economische, sociale, politieke en culturele context en in het dagelijkse leven in Wallonië en België, hen relevante praktische informatie verschaffen en hun deelname aan de samenleving aanmoedigen.”) Verzoeker verklaart ter terechtzitting dat hij Franse les volgt, dat hij aan sport doet, dat hij met vrienden naar het park gaat en met hen volleybal of voetbal speelt en in het weekend wel eens naar de disco gaat waar hij al eens sterke drank drinkt. Verder leest de Raad nog in de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker naast het Engels ook een beetje Duits, Hindi en Turks spreekt en dat hij whatsapp en Tiktok gebruikt (CG, p. 9). Tot slot verblijven twee familieleden van verzoeker in België, met name de zoon van zijn overleden zus en de zoon van zijn maternale oom van wie verzoeker zegt dat hij in het Afghaans parlement werkte en in België werd erkend als vluchteling (gehoorverslag CG, p. 10).

In het verzoekschrift kan verder worden gelezen (p. 12): “*Hier in België zorgt de afstand van de verzoekende partij van de Islam voor een afkeer door de gemeenschap.*” De Raad leest in dit verband in de notities van

het persoonlijk onderhoud dat verzoeker verklaart geen praktiserend moslim te zijn, met weinig tot geen kennis van de praktische geloofsbeleving. Dit was al het geval toen hij nog in Afghanistan verbleef, waar hij bijvoorbeeld ook niet naar de moskee ging en niet deelnam aan het gebed: *“52. Wat doet u wel nog van geloofsbelijdenis? Ik heb niks gedaan en ik doe niks; 53. U bidt nooit meer? Ik ben geboren als moslim en ik heb geen kennis ervan, ik heb niks geleerd; 54. Toen u in Afghanistan woonde, dan nam u toch wel deel aan de religieuze beleving daar? Niet echt, ik heb niet echt deelgenomen, ik was bezig met mijn geiten. [...] 56. Uw familie, vinden zij het oké dat u niet meer bidt? Zij weten niet, ik zei niks tegen hen en ik heb nooit samen met hen gewoond; 57. In Afghanistan ging u toch ook niet naar de moskee of toch wel? Nee; 58. Mensen in Afghanistan zagen zoiets toch, hoe reageerden zij daarop? Sommige oude mensen, zij praten wel omdat die persoon niet naar moskee kwam maar ik ging niet”* (gehoorverslag CG, p. 8).

Verzoeker beschrijft tevens de negatieve impact van het feit dat hij niet praktiserend is op zijn relatie met andere Afghanen in België: *“Ik ben namelijk een moslim maar ben nooit naar school of madrasa geweest want ik ben sinds jaren geleden naar Europa gekomen en teruggestuurd en ik kwam terug en dat was mijn leven, ik kan niet zo deftig weten over mijn gebed bijvoorbeeld, in centrum hebben andere Afghanen probleem, ze zeggen ga maar opstaan, was uzelf en bidt en soms eten ze niet samen met mij. Soms bijvoorbeeld ramadan als ik bier drink ofzo maken ze ook probleem met mij, ze vinden dat niet leuk.”* (gehoorverslag CG, p. 3) en *“55. Hoe gingen andere mensen daar mee om? Ik heb daarnet gezegd de reactie van de mensen hier in Europa waar ik woon. De mensen samen met mij in de kamer en twee personen zijn van kamer veranderd en de andere hebben probleem met mij, ze zeggen dat ik niet ga bidden, dat ik er niet meer moet zijn en ze gaan niet mee eten”* (gehoorverslag CG, p. 8)

Over zijn vrees ten aanzien van de gemeenschap in Afghanistan omwille van zijn gebrekkige kennis van het islamitisch geloof verklaart verzoeker: *“Ik wil nog iets zeggen, iedere keer als wij hier komen dan praten jullie over terugsturen. Ik ben boos van dit woord want ik heb probleem en ben daarom hier Ik voel me niet goed als ik het woord hoor, wat ik moet doen bij terugkeren, ten eerste mijn dorpelingen zullen me doden omdat ik niks ken van de religie, bij ons is het soort traditie als we zitten bij moskee of ergens anders dan vragen ze iedereen om deel van Koran te lezen en dan gaan we lezen en als ze komen bij mij wat moet ik doen, wat moet ik zeggen, ze zullen me direct vermoorden. Ik drink hier soms, rook hier soms en zo een dingen kan ik niet daar toen.”* (gehoorverslag CG, p. 16)

Met betrekking tot de problemen die verzoeker in het verleden reeds ondervond met de taliban kan in het verzoekschrift worden gelezen (p. 12): *“De verwerende partij betwist evenmin een eerdere vervolgingsfeit, met name dat taliban de verzoeker zodanig hard sloegen bij het vinden van een cassette dat hij hierdoor gevoel verloor in zijn voet.”* Dit vindt steun in de notities van het persoonlijk onderhoud waarin de Raad leest dat de taliban verzoeker in het verleden in Pol-e-Churgi hebben opgepakt met een cassette, dat ze zijn benen met een touw hebben vastgemaakt en met een kabel op zijn voetzolen hebben geslagen waardoor ze gevoelloos zijn geworden (gehoorverslag CG, p. 11 en 16). Aldus kende verzoeker in het verleden reeds problemen met de taliban omwille van zaken die ingingen tegen de hun regels, normen en waarden.

3.7. Gevolgen van verzoekers profiel gelet op het gestelde in punt 3.2.1.

Er kan worden aangenomen dat verzoeker, die in 2006 op ongeveer 18-jarige leeftijd een eerste maal voor langere tijd is vertrokken uit Afghanistan, op dat moment in bepaalde mate reeds gevormd was naar Afghaanse gewoonten en gebruiken. Echter, gelet op zijn langdurig verblijf buiten Afghanistan – hij verbleef de laatste 18 jaar ongeveer 15 jaar in Europa en slechts ongeveer 3 jaar in Afghanistan en dit voor de machtsvername – stelt zich in casu de vraag of hij zich tijdens het verblijf in Europa “westerse” gedragingen en kenmerken eigen kan hebben gemaakt waardoor hij bij terugkeer dreigt te worden gevisieerd door de taliban.

Uit het geheel van zijn verklaringen en de voorliggende documenten blijkt dat verzoeker allereerst tijdens zijn achtjarig verblijf in het Verenigd Koninkrijk lange tijd in Londen leefde, zich de Engelse taal machtig heeft gemaakt, heeft gewerkt en tevens een Britse vriendin had met wie hij ongeveer twee jaar lang heeft samengewoond. Verder blijkt dat verzoeker ook in België aan de slag is, deelneemt aan cursussen op de werkvloer, waaronder taalcoaching, een inburgeringstraject heeft afgelegd, Franse les volgt, op stap gaat met vrienden en dus deelneemt aan de maatschappij. Zo uit dit alles niet noodzakelijkerwijs blijkt dat verzoeker daadwerkelijk is verwesterd, dient wel te worden vastgesteld dat hij reeds gedurende 15 jaar participeert in de Europese/Belgische samenleving en daarbij onmiskenbaar wordt geconfronteerd met een westerse manier van leven en met opvattingen, waarden en normen, waaronder principes van (religieuze) verdraagzaamheid, vrije meningsuiting en gelijkheid tussen mannen en vrouwen, die haaks staan op het gedachtegoed van de taliban. Gelet op dit alles, is het niet onaannemelijk dat verzoeker ondertussen vervreemd is geraakt van de Afghaanse cultuur. Dit betreft geen blote bewering van verzoeker zoals verweerd in de bestreden beslissing voorhoudt maar kan redelijkerwijs worden afgeleid uit zijn langdurig verblijf buiten Afghanistan en in het Westen gecombineerd met zijn alhier opgedane ervaringen.

Het is niet onwaarschijnlijk dat verzoeker grote moeilijkheden zal ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021 en die hierboven werden uiteengezet. Dit te meer nu deze niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin verzoeker is opgegroeid, maar aanzienlijk werden verstrengd door de taliban, de huidige de-facto-overheid.

Er kan daarbij, hoewel verzoeker reeds meerderjarig is, redelijkerwijze worden aangenomen dat een dergelijk lang gecombineerd verblijf in het Verenigd Koninkrijk, Oostenrijk en België met zijn participatie in minstens twee van deze samenlevingen, een impact heeft gehad op zijn verdere ontwikkeling, zijn opvattingen en op de wijze waarop hij zich als persoon gedraagt. Er kan worden aangenomen dat verzoeker deze niet steeds zal kunnen verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd en die bovendien verre van eenduidig en transparant zijn. Dit verhoogt in belangrijke mate het risico dat hij in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst zal opvallen in de lokale gemeenschap en bij de lokale talibanleiders en zal worden gepercipieerd als aangetast door de in België geldende waarden en normen.

Dat verzoeker in het verleden, toen hij in 2014 en vervolgens in 2018, respectievelijk vanuit het Verenigd Koninkrijk en Oostenrijk, werd uitgewezen naar Afghanistan aldaar geen geloofwaardige problemen heeft gekend zoals verweerder stelt in de bestreden beslissing, doet geen afbreuk aan het bovenstaande. De Raad kan verzoeker immers volgen waar hij op pagina 11 tot 12 van het verzoekschrift stelt dat de situatie inmiddels door de machtsovername van de taliban drastisch is gewijzigd en dat het feit dat hij destijds geen problemen kende omwille van zijn verblijf in Europa niet doet vermoeden dat dit in de huidige situatie niet anders zal zijn. Dat verzoeker een religieus huwelijk heeft afgesloten in Afghanistan zo'n tien jaar geleden in 2014, kan hem redelijkerwijs ook niet immuun maken voor het risico te worden beschouwd als vervreemd van de Afghaanse cultuur/verwesterd of als ongelovige. Hetzelfde kan worden gezegd van het gegeven dat verzoeker na zijn passage in Oostenrijk nog twee jaar in Afghanistan kon leven zonder geloofwaardige problemen te hebben gekend.

Voorts kan de Raad verweerder niet volgen waar hij simpelweg stelt dat het feit dat verzoeker niet praktiserend moslim is in België, geen reden is waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan. Uit het persoonlijk onderhoud, uit het verzoekschrift en uit zijn verklaringen tijdens de terechtzitting blijkt inderdaad dat verzoeker geen praktiserend moslim is. Echter daarnaast stelt verzoeker geen kennis te hebben van en allerminst vertrouwd te zijn met de islamitische gebruiken. Dit was al het geval voor zijn definitieve vertrek uit Afghanistan waardoor er niet zomaar van kan worden uitgegaan, zoals verweerder stelt, dat hij deze *“terug zal oppikken”* eens hij in Afghanistan is. Verzoeker verklaart dat hij hierdoor ook binnen de Afghaanse gemeenschap in België uit de toon valt. Hij vreest dan ook om bij terugkeer naar Afghanistan om deze redenen op te vallen binnen de Afghaanse samenleving en te worden vervolgd door de taliban. Aangezien het een fundamentele doelstelling is van de taliban om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving, zoals hierboven werd uiteengezet, en de sharia het dagelijkse leven beheerst, acht de Raad deze vrees aannemelijk. Te meer uit landeninformatie blijkt dat de taliban individuen bedreigen om zich aan de verwachte religieuze praktijken te houden (cf. EUAA, *“Country Focus: Afghanistan”*, december 2023, p. 84-85). Gelet op verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en de eraan gekoppelde landeninformatie over de werkwijze van de taliban is er een redelijke mate van waarschijnlijkheid dat verzoeker door de taliban bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gepercipieerd als ongelovige/verwesterd. Het feit dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn vrees als ongelovige te worden beschouwd door de taliban vanwege zijn lang verblijf in het Westen niet als dusdanig heeft geuit, kan hem bezwaarlijk worden aangewreven. Hij wordt niet geacht juridische denkpatronen te kennen. De Raad kan verweerder dan ook niet volgen in zijn beoordeling dat het hier een *“post-factum verzinsel”* betreft.

Voorts stelt de Raad vast dat verweerder niet concreet heeft vastgesteld ten aanzien van welke provincie verzoekers vrees of het reëel risico op ernstige schade dient te worden beoordeeld. Verzoeker gaf tijdens het persoonlijk onderhoud aan oorspronkelijk afkomstig te zijn van de provincie Laghman maar na zijn terugkeer in Afghanistan in 2018 in Jalalabad, provincie Nangarhar te hebben verbleven (gehoorverslag CG, p. 5). Zijn echtgenote en twee kinderen verblijven tot op heden in Jalalabad (gehoorverslag CG, p. 7). Gelet op het feit dat zijn meest recente woonplaats in Afghanistan Jalalabad is en zijn gezin er tot op heden verblijft, beoordeelt de Raad verzoekers vrees ten aanzien van de provincie Nangarhar. In deze provincie heeft ISKP, een transnationale Salafi-Jihadistische organisatie die hevig is gekant tegen alles wat westers is, een sterke aanwezigheid (EUAA, *“Afghanistan. Targeting of individuals”*, August 2022, p. 190-192). Er ligt thans geen andersluidende informatie voor.

Ook dient rekening te worden gehouden met het feit dat de taliban goed op de hoogte zijn van wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in dorpen, steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betrokken lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in

Pashtou-gebieden. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders weten wie is teruggekeerd en het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd. De taliban beschikken daartoe over een netwerk van informanten dat sinds augustus 2021 werd uitgebreid (EUAA *“Afghanistan: targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 63-65, Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 44).

Ten slotte, waar verweerder in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker *“op geen enkele manier”* heeft aangetoond dat zijn gedrag in België deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er niet van hem mag worden verwacht dat hij dit opgeeft en dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn levensstijl een uiting is van zijn politieke of religieuze overtuiging, gaat hij eraan voorbij dat bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, het niet ter zake doet of de verzoeker in werkelijkheid de godsdienstige politieke of sociale kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven (artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet). Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *“enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land”* (HvJ, C-151/22, S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR), punt 36). Gelet op het voorgaande en gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie is de vraag of verzoeker zich nog zou kunnen aanpassen aan de Afghaanse levenswijze niet relevant, nu hierboven is vastgesteld dat hij het risico loopt dat hem een politieke of religieuze overtuiging zal worden toegeschreven die haaks staat op het gedachtegoed van de taliban en dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat hij omwille van deze toegeschreven politieke of religieuze overtuiging aan daden van vervolging wordt onderworpen ingeval van terugkeer.

3.8. Conclusie

Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van verzoeker een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie die maken dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan riskeert in de negatieve aandacht van talibanleden en -aanhangers en mogelijk ISKP komt te staan waarbij de kans reëel is dat zij hem als verwesterd percipiëren.

Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met verzoekers profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegedichte verwestering of religieuze, morele of sociale normoverschrijding. Echter, de door beide partijen bijgebrachte en besproken objectieve landeninformatie wijst op *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

Met inachtneming van deze potentiële behandeling en het voordeel van de twijfel, kan in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan worden aangenomen.

De Raad treedt de conclusie in de EUAA *“Country Guidance”* (p. 147) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming, indien verzoeker zou worden beschouwd als verwesterd of hiervan zou worden beschuldigd. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA *“Country Guidance”* concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 148-149).

Er blijkt nergens uit dat op verzoeker een van de uitsluitingsclausules van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is.

De Raad merkt ten slotte op dat verweerder geen nota heeft ingediend en evenmin aanwezig was op de zitting.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA